

[Inge Dahl-Sørensen]

Forslaget om, at forældre kan udpege indtil fire personer til varetagelse af barnets interesser, såfremt forældrene dør eller på anden måde er ude af stand til at varetage barnets tarv, finder jeg klogt og fornuftigt. Imidlertid behøver vi ikke en lovændring. Det står alle forældre frit for at nedskrive og meddele det til skole, kirke, forsikringsselskab, husadvokat, eller hvem man måtte ønske at informere om sine interesser. Statsamtet har herefter en lovgivningsmæssig pligt til at lade sig informere og rådgive om disse nære bekendtes holdninger og anbefalinger.

Med andre ord hører disse tanker mere hjemme under folkeoplysning og almindelig holdnings- og normdannelse i en familie end i en lovparagraf. Jeg er imidlertid enig i, at vi skal arbejde hen imod en sådan holdning til gavn for vore børn.

Naturligvis skal forældremyndighed ikke forvaltes af professionelle advokater eller andre uden kendskab til barnet. Når det har været sådan i enkelte tilfælde, skyldes det konflikt mellem økonomi og almen interesse for et barn. Socialministeren har bebudet en lovændring, der minimerer denne interessekonflikt, hvorfor jeg forventer, at problemet snarest vil blive løst.

Selvfølgelig bør et barn have mulighed for at opretholde kontakten til sin biologiske familie og andre nære personer i familiens omgangskreds og miljø. Spørgsmålet har været behandlet og vurderet i Børnekommissionen og andre arbejdsgrupper. Konklusionen på dette arbejde har ministeren været inde på, men jeg vil ikke afvise, at dette spørgsmål endnu en gang bør vurderes. Tiderne ændrer sig og dermed holdningen til det problem, Kristeligt Folkeparti rejser. Betænkningen er 10 år gammel og derfor måske ikke længere udtryk for befolkningens holdninger.

Lovforslagets § 2 finder jeg unødvendig. Det fremgår allerede af, hvad jeg har sagt, at myndighederne i dag har en forpligtelse til at være så grundige som muligt for at kunne varetage barnets tarv.

Under udvalgsarbejdet vil jeg gerne konstruktivt drøfte nogle af de tanker, der ligger bag det fremsatte lovforslag, men lovforslaget i sin helhed kan Venstre ikke gå ind for, bl.a. fordi socialministeren allerede har bebudet et lovforslag, ligesom en mindre ændring af bi-

standsloven vil kunne regulere et af lovforslagets rejste problemer.

Ebba Strange (SF):

Jeg tror, at hr. Glønborg eller andre i Kristeligt Folkepartis gruppe ligesom jeg har fået henvendelser fra ikke mindst bedsteforældre, der synes, at de har mistet noget, hvis de gerne har villet have forældremyndigheden over deres børnebørn, efter at deres barn var omkommet, eller bedsteforældre, som er kede af, at de har mistet kontakten med et eller flere børnebørn i forbindelse med en skilsmisse og dermed en afgørelse af forældremyndighedssagen til fordel for den af forældrene, som ikke er deres barn.

Jeg kan godt forstå dem – som bedstemor kan jeg godt forstå dem; det må være frygtelig bittert at komme i den situation. Men det er jo sager, som vi i forvejen kender rimelig godt til, når vi får alle de mange, mange henvendelser fra forældre, der ikke har forældremyndigheden over deres børn, og som klager over, at den person, der har forældremyndigheden, forhindrer dem i at få et fornuftigt samvær med deres barn. De er alle sammen udtryk for tragiske brud, de er udtryk for, at folk, der engang har elsket hinanden, er kommet til at hade hinanden i stedet for. Det er fortvivlende sager, og det er altid børnene, der kommer til at betale for dem i sidste ende. Og det er vigtigt, at vi er opmærksom på det.

Når det så er sagt, så kan heller ikke SF støtte Kristeligt Folkepartis forslag, for jeg tror ikke på, at vi løser de dybt menneskelige, dybt tragiske og dybt følelsesladede problemer ved at ændre på loven. Loven er for så vidt rimelig fornuftig, sådan som den er skrevet, og der er altså nogle ting, som ikke kan klares ved lovparagraffer, fordi det drejer sig om menneskelige følelser. De skal klares andre steder, dels mellem de implicerede parter, dels selvfølgelig også ved, at administrationen, uanset om den sidder i en kommune eller i en amtskommune, hele tiden skal være opmærksom på at forbedre sin egen tilgang til at tale med de mennesker. Det gælder f.eks. administrationens egen tilgang til at forstå, hvad der er bedst for et barn – apropos den lille ordveksling, vi havde før frokost. Men som sagt tror jeg ikke så meget på lovparagrafferne, og derfor har jeg ikke nogen intention om at støtte Kristeligt Folkepartis lovforslag.